

μίδας, ἡ πέμπτη βεβαίως ἔσται ἡ ἄκρα, καὶ ἡ κατέχουσα αὐτὴν ἀριθμητικὴ μονάς ἡ δεσπόζουσα καὶ ἀκροτάτη, ὑποτιθέμεθα τὴν 6. Ἐὰν αὕτη προήχθῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα διὰ μηδενικῶν μόνον σημείων ἔσται $=60000$, ἐὰν δὲ δι' ἐτέρων ἀριθμητικῶν εἰς ὑποδεστέρας τάξεις προβεβωσμένων μονάδων, οἷον διὰ τῶν $6000+400+80+7$, ἔσται $=66487$. Ἐὰν ἐξ οἰαςδὴ ποτε ἀσσομῆς ἐκλείψῃ, ἀφαιρεθῇ ἡ ἄκρα ἀριθμητικὴ μονάς τῆς πρώτης, τῆς ἐπὶ μηδενικῶν μόνον σημείων στηριζομένης, ἐξηφανίσθῃ ἄρδην ἅπαντα ἡ δι' αὐτῆς παριστανομένη ἰσχυρὰ δύναμις δὲν ὑπολείπονται κατόπιν αὐτῆς, πλὴν μηδενικῶν σημείων 0000 ἀγόνων, θλάσεως οἰαςδὴ ποτε ἀνεπιδικέων, δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ κενὸν ἀπλήρωτον, χάος. Παθοῦσης ὅμως, ἐκλείψας τῆς ἄκρας ἀριθμητικῆς μονάδος τῆς ἐπὶ δευτεροταγῶν ἀριθμῶν στηριζομένης, ὑπολείπονται αὗται στηρίγματα τοῦ ὕψους τῆς, ὕλη δυναμένη ν' ἀντικαταστήσῃ τῇ προσλήψει ἔστω καὶ μηδενικοῦ σημείου μόνου τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἄκραν μονάδα. Οὕτως ἐὰν ἐκ τῶν $10,000$ ἀφαιρεθῇ τὸ τὴν ἄκραν θέσιν κατέχον ἀριθμητικὸν σημεῖον ὑπολειφθῇσονται μηδενικά τέσσερα, 0000 , οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀντιπροσωποῦντα ἀξίαν ἢ δύναμιν, διαγραφείσης ὅμως τῆς προτεταγμένης ἄκρας μονάδος τοῦ ἀριθμοῦ 66487 δὲν ὑπολείπεται κενόν, ἀλλὰ δύναμις ἀσθενεστερα μὲν, ἀλλὰ πραγματικῇ, ἡ 6487 , δυναμένη διὰ μικροῦ βοηθήματος νὰ παραγάγῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἄκραν, καὶ ἰσχυροτέραν μάλιστα ἐνίστε.

Ποῖον τὸ ἐξαχόμενον τῆς σκέψεως ταύτης;

α.) Ὅτι τὸ κοινωνικὸν σύστημα, καθάπερ καὶ τὸ ἀριθμητικὸν συγκροτεῖται ἐκ μονάδων καὶ μηδενικῶν σημείων.

β.) Ὅτι οὐδὲν τῶν προσώπων, καὶ αὐτῶν τῶν ὑψηλοτάτης περιωπῆς, καθ' ἑαυτὸ λαμβανόμενον, κέκτηται ἀξίαν μείζονα τῆς ἀνωτέρας τῶν ἀριθμητικῶν μονάδων, τοῦ 9, ὥστε οἱ Ἀλέξανδροι, οἱ Καίσαρες, οἱ Κωνσταντίνοι, οἱ Καρλομάγνοι, οἱ Ναπολέοντες, καθ' ἑαυτοὺς λαμβανόμενοι εἰσὶ μοναδικὰ κοινωνικὰ σημεῖα ἐμφαντικὰ ἀξίας κατ' ἀνώτατον ὅρον, ἴσως τῆς τοῦ ἐννάτου ἀριθμητικοῦ σημείου.

γ.) Ὅτι τὸ δημακίδιον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἀριθμητικὸν μηδενικόν, καὶ ἔχει ὅλας τὰς ιδιότητας ἐκείνου. Ἐστερημένον πάσης ἐνδον δυνάμεως καὶ ἀξίας ἀποτελεῖ οὐχ ἥττον τὴν βάσιν τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, δίδει καὶ ἀφαιρεῖ δύναμιν, ἄψυχον, ἀδρανὲς καθ' ἑαυτὸ τὸ δημακίδιον, ἐμ-

ψυχούται, καθίσταται ἐνεργὸν προστιθέμενον μὴ τῶν κοινωνικῶν μονάδων.

δ.) Ὅτι τὰ κοινωνικὰ μοναδικὰ σημεῖα μόνη ἡ συνδρομὴ τοῦ μηδενικοῦ, τοῦ δημακιδίου, προάγει εἰς ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

ε.) Ὅτι πᾶσα μὲν ἀρχὴ ὑπὸ μόνου τοῦ δημακιδίου συγκεκριμένη εἶναι ἐπισημῆς καὶ καταβρέει, ἀφανίζεται εἰς τὸ παντελές, ἅμα παθόντος τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὴν σημείου, πᾶσα δὲ ἐξ ἀλληλουχίας ὑποδεστέρων ὑφισταμένη πολλῶν συνεπιλαμβανομένων ὑπάρχουσα, οὐδέποτε ἐξαφανίζεται ἐντελῶς.

ς.) Ὅτι οἱ ἀντιποιούμενοι ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ὀφείλουσι νὰ προσελαύωσιν εἰς ἑαυτοὺς, ν' ἀναρτῶνται ὅσον πλεότερον λαὸν μετὰ τῶν προεστώτων του καὶ νὰ γνωρίζωσι νὰ τὸν διατηρῶσι σῶον καὶ εἰς προοδευτικὴν κατάστασιν.

A. Θ. ΕΛΠΙΔΗΣ.

ΑΣΜΑΤΑ ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

Σήμερ' ἀλλάσ' ὁ οὐρανός, σήμερ' ἀλλάσσει τ' ἄστρον,
Κε' ἀλλάσσει ὁ Στερόπουλος 'ς τοῦ Κωνσταντὰ νὰ πάη.
Κ' ἐπῆγεν εἰς τὴν μάναν του νὰ πάρῃ τὴν εὐχὴν τῆς,
«Καὶ μάνα, δός μου τὴν εὐχὴν κ' ἐννὰ καθαλὶκῆψω
«Στοῦ Κωσταντὰ κ' ἀποῦ λαλοῦν νὰ πάω νὰ πεζέψω
«Δέ σου χαρίζω τὴν εὐχὴν κ' ἂν δὲν σ' ἀστρονομῆσω.»
'Σ ταῖς πέντε ὥραις τῆς νυκτὸς 'βγαίνει κ' ἀστρονομᾷ τον,
'Σ ταῖς τρεῖς ὥραις τῆς ἡμερῶς 'βγαίνει καλημερᾷ τον.
«Καὶ καλημέρα γιοῦλῃ μου κορμὶ μου θεωράτον
Σ' τοῦ Κωσταντὰ νὰ μὴν πάης, γιὰτ' ἦρᾷ σε παρκάτου. (1)
«Ὁ Κωσταντὰς ἐν' ἰλιοντοῦρᾷ καὶ ἀξίον παλλικαίρι,
«Καλλιὸ σου παίξει τὸ σπαθὶ καλλιὸ σου τὸ κοντάρι.
Γύρισεν κ' ὁ νιούλλικος (2) καὶ πάει τὸν δόδν του
Καὶ πολογῆθη κ' εἶπεν τῆς καὶ λέγει καὶ λαλεῖ τῆς
«Ὀῦλοι ἂν εἰς τὴν μάναν τους εὐχὴν νὰ τοὺς χαρίσῃ,
«Κ' ἐγὼ 'ρτα 'ς τὴν πετσολαγκοῦν (3) νὰ μοῦ παρακαλῆσῃ.»
Φτερνηδικὴν τοῦ μαῦρου του 'ς τὸν κύριν του (4) καὶ πάει
Καὶ πολο(γ)ῆθη ὁ νιούλλικος καὶ λέει καὶ λαλεῖ του.
«Καὶ κύρι δός μου τὴν εὐχὴν κ' ἐννὰ καθαλὶκῆψω
«'Σ τοῦ Κωσταντὰ κ' ἀποῦ λαλοῦν νὰ πάω νὰ πεζέψω.
«Νὰ φέρω καὶ τὴν καλὴν τοῦ σκλάβαν νὰ μὰς δουλεύῃ.»
— «Δέν σου χαρίζω τὴν εὐχὴν κ' ἂν δὲν σ' ἀστρονομῆσω.»
'Σ ταῖς πέντε ὥραις τῆς νυκτὸς 'βγαίνει κ' ἀστρονομᾷ τον.
'Σ ταῖς τρεῖς ὥραις τῆς ἡμερῶς 'βγαίνει καλημερᾷ τον.
— «Καὶ καλημέρα γιοῦλῃ μου κορμὶ μου θεωράτο
Σ' τοῦ Κωσταντὰ νὰ μὴν πάης γιὰτ' ἦρᾷ σε παρκάτου
«Καλλιὸ σου παίξει τὸ σπαθὶ καλλιὸ σου τὸ κοντάρι.»
Καὶ πολο(γ)ῆθη ὁ νιούλλικος καὶ λέγει καὶ λαλεῖ του.
— «Ὀῦλοι πᾶσι 'ς τὸν κύριν τους εὐχὴν νὰ τοὺς χαρίσῃ,

(1) παρακάτω, κατώτερον. (2) ὑποκοριστικὸν τοῦ νέου.

(3) λέξις ὑβριστικὴ διὰ τὰς γυναῖκες. (4) Πατέρα.

Κ' ἐγὼ ῥτα ἔς τὸν πετσόγερον νά μου παραλαλήσῃ.
 Πηδᾷ κ' ἐκαθυλίκεψε ἔς τοῦ Κωσταντᾶ καὶ πάει,
 Κί' ἀνοιξεν τῆς ἀγκαλῆς τοῦ καὶ τὸν Θεὸν δοῦξαι.
 «—Θεὲ κί' ἂν εἴμαι πλάσμα σου, Χριστέ κ' ἐπάκουσέ μου
 «Νά βρω τοὺς χίλιους φλάμπουρον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων,
 «Τὸν σκύλον τὸν σκουλουτζαρῆν (1) ἔς τὸν λάκκον κρε-
 |μισμένον
 «Τὸν σκύλον τὸν λαμπρόστομον ἔς τὸν ἄλυσσον δεμένον
 «Νά εὐρῶ καὶ τὸν Κωσταντᾶν καὶ νά ἔν' ἔαρματωμένους,
 «Νά εὐρῶ καὶ τὴν κάλῃν τοῦ ἀπὸ λουτροῦ λουμένην
 «Νά καθέται ἔς τὴν τσάμπραν τῆς (2) ὁμορφῇ στολισμένην
 «Παντὲς (3) ὁ γιὸς ἀγρὸς ἦταν, Χριστὸς κ' ἐπάκουσέν του.
 Ἡδρεν τοὺς χίλιους φλάμπουρον τῶν ἑκατὸν χιλιάδων,
 Τὸν σκύλον τὸν σκουλουτζαρῆν ἔς τὸν λάκκον κρεμισμένον
 Τὸν σκύλον τὸν λαμπρόστομον ἔς τὸν ἄλυσσον δεμένον
 Καὶ ἦδρεν καὶ τὸν Κωσταντᾶν κ' ἦταν ἔαρματωμένος.
 «Κί' ὦρ' ἀλλή σου, Κωσταντᾶ, φῶς τοῦ ἀν-ρεϊωμένους»
 —«Καλῶς ἦρτες, Στερόπουλος, νά φῶς νά πῆς μετὰ μας,
 «Νά φῶς ἄγρι τοῦ λαοῦ, νά φῶς ὄφτον περδίκι,
 «Νά φῶς ἀροκεράμιδον (4) τοῦ τρῶν ἀντρεϊωμένοι
 «Νά πῆς γλυκόποτον κρασί τοῦ πίνουσι φουμισμένοι»
 «Ἀπὸ τὸ πίνουσι ἄρρωστοι κί' βρεθύνονται γιαμένοι»
 —«Κ' ἐν ἦρτα γιῶνι (5) Κωσταντᾶ, νά φά' νά πῶ μετὰ σου,
 «Παρά ῥτα γιῶνι, Κωσταντᾶ, τὴν κάλῃν σου νά πάρω.»
 Ἀπολοῖθη Κωσταντᾶς αἱ λέγει καὶ λαλεῖ του,
 —«Κ' ἔπαρ' μου' λί(γ)η' πομονήν νά μπῶ νά τὴν ἀλλάξω,
 —«Ἐσσοῦ (6) πιεζούκω Κωσταντᾶ εἰς τὸ σπαθὶ νά ἀμώσης
 »Ἐσσοῦ (7) νά μπῆς ν' ἀρματωθῇς νά βγῆς νά μὲ σκοτώσης.
 «Καὶ φέρτην, φέρτην Κωσταντᾶ κί' ἄς εἶναι μετὰ τὸ μάτι (8)
 Καὶ ἔρκαλα () τοῦ μαῦρον τοῦ πίσω τοῦ τὴν καθίσκει
 Κί' ὥστε νά πῇ ἔχετε γιᾶν, ἔκοψεν χιλία μιλία.
 Κί' ὥστε νά πῇ «εἰς τὸ καλόν» ἄλλα ἔκτον πενήντα
 Ἐγύρισεν ὁ Κωσταντᾶς ἔς τὸν σταῦλον τοῦ κ' ἐπῆγεν
 Ἐπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον τοῦ κ' ἐπῆγεν
 Ἐπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον τοῦ κ' ἐπῆγεν
 —«Καὶ ποῖος κίλος καὶ γρήγορος νά βρεῖς τὴν κυράν του;
 «Ὅς ἦτον ποῦ ὄν πόλεμον γαῖμαν ἑκατουροῖσαν,
 «Ὅς ἦταν μωροπούλαρα (10) ἐγέρναν κ' ἐφοροῦσαν
 «Ἐνας γεροκοντρὸ παρὸς (1) ἀπὸ τὴν ἔσσω πάχνην,
 «Ἐγὼ κὰλδὸς καὶ γρήγορος νά βρεῖς τὴν κυράν μου,
 «Γιὰτὶ μ' ἐκρυφτό(γ)ιζε κριθάρι ἔς τὴν ποδιάν τῆς,
 «Γιὰτὶ μ' ἐκρυφοπῆτιζε νερόν εἰς τὴν λένην (2).
 «Καὶ βάρμου χάσιαις (3) δώδεκα καὶ πιστηλίναις (4)
 [τράναια,
 •Καὶ ποκοιλίταις (5) δεκαοκτὼ, γιὰ νά βρῶ νά τρέχω,
 «Καὶ πάτησε ἔς τὴν σκάλαν σου καὶ ἔδωκε τὸ φτερνηστήρι,
 «Γιὰτὶ εἶναι κριθάρι κί' ἀδικον μὲν σε κακοδικήσω.»
 Αὐτὸς ἐν' ποῦ παρόκουσε, θέλει καταῦτοι (6) κάμνει,
 Κ' ἐπάτησε ἔς τὴν σκάλαν τοῦ τοῦ φτερνηστήρι βάλλει,
 Φτερνηστηρίαν τοῦ ἔδωκε καὶ πάει μετὰ τὰ νέφη,

(1) γεμάτον σκώληκα, (2) αἰθούσαν chambre. (3) ὥσαν.
 (4) κρόμμυον (5) ἐγὼ (6) δὲν σοῦ. (7) ἐντός (8) μάτι—
 ἱμάτιον (9) χαμηλόνω διπλόνων τοὺς πόδας (10) πῶλοι
 μικροί.

(1) Παλαιὸς καὶ τὴν βράχην πλήρως πληγῶν ἵππος.
 (2) Λεκάνη, νιπτήρ. (3) σάκκος. (4) τὸ ὄπισθεν τοῦ ἵππου
 λωρίον. (5) τὸ ὅτι τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου λωρίον. (6) ἐ-
 πίτηδες.

Κ' ἐκεῖ γαμὰ ὁ Κωνσταντᾶς πολλὰ τὸν ἐφοβήθη.
 —«Δὲν εἶσαι οὐ ποῦ ἕμερῶνα τριῶν χρονῶν πουλάρι,
 «Κ' ἐγύριζα σε τὰ χωριά μὲ δίχως χαλινάρι;
 «Καὶ τώρα ποῦ ἐγέρασες ἐνὰ με φαραγγίσις;(7)
 Καὶ πολοῖται τ' ἄλο(γ)ον καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ του.
 «Καὶ ἔγισαι ἔς τὴν κοζούλλαν σου (8) κ' ἔχει ἀργυρὸν
 [ψηκάρι
 «Καὶ μέσ' τ' ἀργυροψήκαρον ἔχει ἀργυρὸν μαχαίρι.
 «Καὶ πάτησε ἔς τὴν σκάλαν σου κόψε τὸ φτερνηστήρι,
 «Πέρκιμου (9) δούν τὰ ῥμάτια μου τὴν γῆν τὴν στεργω-
 |μένην (10),
 «Πάτησον καὶ τὰ πόδια μου τὴν γῆν τὴν καυμένην.»
 Ἔτσι ἔγισαν (14) τοῦ ἔπεν ἔκαμε καὶ ἔγισαν τοῦ παραγ-
 [γέλλει,
 Ἦπάτησεν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ, κόβει τὸ φτερνηστήρι,
 Εἶδασιν καὶ τὰ ῥμάτια τοῦ τὴν γῆν τὴν στεργωμένην
 Ἦπάτησεν καὶ τὰ πόδια τοῦ ἔς τὴν γῆν καὶ τὴν καμένην.
 Κ' ἔτσι ἔγισαν ἐπ' ἀνάσι (12) μέσα σ' ἀργὸν (13) λιβάδι.
 Ἦδραν κ' ἐναν χοιροβοσκὸν κ' ἔβλεπεν τὸ κοπάδι.
 Πρώτα διᾶ (14) τοῦ μουστουγιᾶν (15) ὕστερις ἀρωτᾶ τον.
 —«Καὶ πέμου βρε χοιροβοσκὸς ἂν εἶδες τὸ φουσατόν;
 «—Θαυμάζομαί σε ἀρχόντες ἔντα λαγῆς ποῦ κάμνεις,
 «Πρώτα διᾶ τὴν μουστουγιᾶν, ὕστερον ἀρωτᾶς με;
 «Κί' ὅς' ἀστρα ἔχει ὁ οὐρανὸς καὶ φύλλα ἔχουν τὰ δένδρη,
 «Καὶ ἄμμον ἔχ' ἡ θάλασσα, ἔτος λίγον περὶ τοῦ (1).
 «Πο' δὲν ἐν' ποῦ περάσαιν γρήγορα τοὺς ἐφ' ἀνέεις.
 «Ἄν ἐν' ὁ μαῦρος γρήγορος φθάσεις τοὺς μετὰ τὸν ἥλιον
 «Κί' ἂν ἐν' ὁ μαῦρος ὀκνηρὸς φθάσεις τοὺς εἰς τὸν δειπνόν.»
 Ἦ ὥρα δὲν ἐτέλειωσεν, ἡ ὥρα ποῦ τὸ λέγω,
 Ὅσον καὶ κοντοφθάνει τοὺς καμμιὰν χιλιάδα μιλία,
 Ἄππαρος (4) ἐγίγινιζεν (2) κ' ἐπέφταν' τὰ χαλινάκια (3).
 Ποῦ τ' ἄκουσεν ἡ λειερὴ πολλὰ τὸ ἐφοβήθη.
 Καὶ πολο(γ)ήθη λειερὴ καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ του.
 «Καὶ γάμνα (4) με Στερόπουλος νά πάω συνομπλά του;(5)
 «Κί' ἄππαρος ποῦ χιγίνιζεν ἐνὶ ποῦ τ' ἄλο(γ)ά μου.
 «Καὶ λάμνε λάμνε λειερὴ κ' ἔντα σκατὰ νά φάη.»
 Ὅσον καὶ κοντοφθάνει τοὺς καμμιὰν χιλιάδα μιλία,
 Τοὺς ἄκρους ἄκρους ἐπικνε καὶ μέσου; τελειόταν.
 Ὡς τὸν γυρισμὸν τοῦ μαῦρου τοῦ ἔς τὸ κλίσμαν τ' ἄππα-
 [ροῦ τοῦ
 Ἦδρεν καὶ τὸν Στερόπουλον κ' ἐκράτει τὴν πουλλάν του (6)
 Καὶ πολογῆθη Κωσταντᾶς, στέκει καὶ ἐρωτᾶ τον.
 «Καὶ πέμου πέμου, μάνα μου, (7) τίποτε ἂν σου πῆκε (8),
 «Θαυμάζομαί σε, Κωσταντᾶ τὰ λόγια τοῦ μου λέγεις!
 Εἶδες (9) ἐπὶ τὸ Γέρεκον νά σχίξῃ τὸ περδίκι
 Σχίξει καὶ μακκοπᾶνει (10) τον καὶ μασκαρὰν τὸν κάμνει,
 Καὶ μὲν σπαθίαν τοῦ ἔδωκε, τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐκάλει.

(7) νά μὲ βίβης εἰς τὰς φάρκχας. (8) μάην. (9) ἔσω.
 (10) στερεωμένην (14) καθὼς. (12) ἐπ' ἐπ' ὄντο. (13) πα-
 χύ. (14) δίδει. (16) κτύπημα διὰ χειρὸς καταμουτρα.
 (16) περιπλέον

(1) Ἴππος. (2) ἐγρεμέτιζε. (3) ὁ γάλιν. (4) ἀρσέ
 με. (5) πλησίον τοῦ. (6) χαϊδευτικὸν ὀρνιθόφω. (7) λέγε-
 ται χαϊδευτικῶς καὶ πρὸς ἄλλα υποκείμενα παρὰ τὴν μη-
 τέρα. (8) ἔκαμε. (9) εἶδες ἐδῶ—φράσις ἀντὶ τοῦ ὥστε ὁ
 γέρας κ.τ.λ. (10) σφίγγει αὐτὸν ἰσχυρῶς ὡς διὰ μαχ-
 γάνου.

Σημ. Χρυσαλλίδος. Ὁ Κύριος Γ. Δουκῆς ἐκ Κύ-
πρου μετ' ἀξιεπαίνου καὶ θαυμαστῆς φιλομου-
σίας ἀνεῦρεν, ἀντέγραψε καὶ πολλαχοῦ διὰ ση-
μειώσεων διεφώτισε δύο τῆς πατρίδος αὐτοῦ πα-
λαιὰ δημοτικὰ ἄσματα ἀνέκδοτα ἐξ ὧν τὸ μὲν
σήμερον δημοσιεύομεν τὸ δ' ἕτερον προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

Μεγάλη ἀπὸ τινος χρόνου ὁμολογουμένως πα-
ρατρεῖται περὶ τὰ θεῖα ἀδιαφορία, ταύτην δὲν
ἐνισχύει ἐπὶ μᾶλλον ἥτε ὀλυσχερὴς σχεδὸν ἑλλει-
ψις κηρύγματος τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀπὸ τοῦ ἁμβω-
νος καὶ ἡ σπάνις ἀρμολίων ἀναγνώσμάτων. Κατὰ
τοὺς παρελθόντας χρόνους ὅτε τὸ ἔθνος διατέλει
ὑπὸ δούλειον ἡμᾶρ, συνεχῶς ἀπὸ τῶν ἱερῶν ὁ-
κριθάντων ἠκούετο ἡδεῖα τοῦ Βουλγάρως, τοῦ
Θεοτόκη, τοῦ Μηνιάτου, τοῦ Γαζῆ τοῦ Οἰκονό-
μου, τοῦ Δούκα, τοῦ Βάμβα καὶ τῶν λοιπῶν πε-
ριπύστων διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας ἡ φωνή, ἐ-
ξεγείρουσα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ἀρχαῖον
τὸν πρὸς τὴν θλησκείαν ἔρωτα καὶ ἐδραιούσα αὐ-
τοῦς ἐπὶ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. Συγγράμ-
ματα χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἀρετῆς σχε-
τικῆς πρὸς τὴν ἐποχὴν ἦσαν ἄφθονα, καὶ ὁ Ἕλλην
ἅμα γεννώμενος, ἐπαιδεύετο καὶ ἐξωορνεῖτο ἐν
αὐτοῖς. Ἴδου διατὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πατέρων
ἡμῶν ἐνυπῆρχεν ἀκραιφνὲς τὸ θρησκευτικὸν αἵ-
σθημα καὶ ἡ συμπαρομαρτοῦσα αὐτῷ ἀρετῇ. Τί
δὲ συμβαίνει σήμερον ὅτε ἡ αἴγλη τῆς ἐλευθερίας
διασκεδάσας τὴν ἀγλὺν τῆς δουλείας; Σπανίως
καὶ ποῦ, ὡς ἄσμα πτηνοῦ ἐν μέσῳ αὐχμηρᾶς ἐρη-
μίας ἀκούεται ἡ φωνὴ κήρυκός τινος, ἔτι δὲ σπα-
νιώτερον ἐκδίδεται συγγράμματι, ἀντικείμενον
ἔχον τὴν θρησκευτικὴν τῶν νέων ἀγωγὴν τῆς
δὲ καταστάσεως ταύτης ἀποτέλεσμα ἄφρευκτον
λυπηρὸν ὑπῆρξεν ἡ ταπεινώσις τῆς ἐκκλησίας, ἡ
συνεπαγαγοῦσα καὶ τὴν τῆς κοινωνίας ἐλευσινὴν
ἐκπτώσιν.

Τὴν τοιαύτην κατάστασιν βλέπων εἰς τῶν πο-
λυμαθεστέρων παρ' ἡμῖν ἀνδρῶν, ὁ ἀρχαῖος τοῦ
Πανεπιστημίου Καθηγητῆς, Κ. Ι. Ν. Λεβαδεύς,
ὁ πρὸ μικροῦ καὶ ἕτερο πολλοῦ λόγου ἄξιον σύγ-
γραμμα δημοσιεύσας τὸ *Κάτοπτρον τῆς Κοινο-
νίας*, περὶ οὗ ἐν τῇ Χρυσαλλίδι (1) λόγον ἐποίη-
σάμεθα, καὶ ἐπιθυμῶν τὸ ἐπ' αὐτῷ νὰ συντελέσῃ

εἰς τὴν κατὰ πᾶσιν ταύτης, ἐξεπόνθησε συγγράμ-
μα πλείστου λόγου ἄξιον, οὗ ὑπὸ τὸν τίτλον
Πνεῦμα τῆς θρησκείας, ἀνήγγειλε τὴν ἐκδοσιν.
Πεπεισμέθα ὅτι πάντες οἱ παιδεῖαι καὶ χριστι-
ανικῆς ἀρετῆς ἀντιποιοῦμενοι θέλουσι συνδράμει τὸ
προαγγελλόμενον συγγράμμα, ὅπερ δύναται νὰ
ὀνομασθῇ δικαίως Κατηχητικὴ ἱστορία τοῦ χρι-
στιανισμοῦ, διότι διηρημένον εἰς τριάκοντα τέσ-
σαρα κεφάλαια περιέχει ὅλον τὸ ἱστορικὸν καὶ
δογματικὸν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τρόπον εὐλη-
πτον καὶ τοῖς πᾶσι προσιτόν. Ὅπως δὲ δώσωμεν
εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Χρυσαλλίδος ὑπόδειγμα
τοῦ *Πνεύματος τῆς θρησκείας*, παρατιθέμεθα
ἐκ τοῦ ΙΗ. Κεφαλαίου αὐτοῦ, τοῦ ἐπιγραφομένου
«*Λατρεία, ναοὶ, προσκύνησις εἰκόνων, τιμὴ ἁγίων*
λοιψάνων κλ.» τὸ περὶ Λατρείας μέρος.

ΛΑΤΡΕΙΑ.

Εἰς σύνθετος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὁ ἄνθρω-
πος, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ὀφείλει λατρεύειν
τὸν Θεόν· οὕτω δὲ ἡ λατρεία διαιρεῖται εἰς ἐσω-
τερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν.

Ἡ πρώτη περιλαμβάνει τὴν ἀγάπην καὶ τὸν
φόβον τοῦ Θεοῦ, τὴν δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ
ὀνόματος, τὴν εὐχαριστίαν διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς
εὐεργεσίας, τὴν ὁμολογίαν τῆς ἡμετέρας ἀσθε-
νείας καὶ τὴν ἐπὶ κλῆσιν τῆς Θεῆς βοηθείας.

Ἡ δευτέρα περιέχει τὴν φαινομένην προσκύνη-
σιν, τὴν ἀνάγνωσιν ἢ ἀπαγγελίαν τῆς προσευχῆς,
τοὺς στεναγμοὺς, τὰ δάκρυα, τὴν σύγχυσιν εἰς
τοὺς ναοὺς, κτλ.

Προηγεῖται βεβαίως τῆς ὕλικῆς καὶ φανερᾶς ἡ
διανοητικὴ καὶ ἀνθρώπος λατρεία· ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν
καὶ σεβόμενος οὐχ ἥττον ἐκφράζει διὰ λόγων καὶ
ἔργων καὶ τὸ σεβᾶς καὶ τὴν ἀγάπην.

Θαυμάσια τῶνόντι τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰ-
λικρινοῦς καὶ ἐν πίστει γινομένης προσευχῆς. Δι'
αὐτῆς ἡ Ἄννα ἠξιώθη γεννηθῆαι τὸν μέγαν προφή-
την Σαμουὴλ. Δι' αὐτῆς ὁ Ἐξέκις δεινῶς πά-
σχων οὐ μόνον ἰατρεῖται ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς
λαμβάνει παράτασιν. Δι' αὐτῆ. ὁ Μαρδοχαῖος καὶ
ἡ Ἑσθήρ ἐλύτρωσαν τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν ἐκ τῆς
ἐπιβολῆς τοῦ Ἀρμάν. Δι' αὐτῆς ἡ Ἰουδὴ ἐνίκησε
τὸν Ὀλοφέρνην. Δι' αὐτῆς οἱ τρεῖς παῖδες Ἀνα-
νίας, Ἀζαρίας καὶ Μισαὴλ ἐσθυσαν τὴν δύναμιν
τοῦ καιομένου πυρός. Δι' αὐτῆς ὁ Δανιὴλ ἐφίμωσεν
ἐν τῷ λάκκῳ τὰ στόματα τῶν λεόντων. κ.τ.λ.

Ἰστατο μετὰ κατανύξεως καὶ ἔτυπτε τὸ στή-
θος αὐτοῦ ὁ τελώνης, ἔχριε διὰ πολυτίμου μύρου